

Економічні горизонти

Homepage: <http://eh.udpu.edu.ua>

ISSN 2522-9273 (print)
ISSN 2616-5236 (online)

Economies' Horizons,
No. 4(7), pp. 164–174.

DOI: [https://doi.org/10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757)

УДК 352:332.8:658.15

Державне регулювання сфери охорони здоров'я: принципи, механізм та інструменти

Д. М. Рябець¹

Стаття надійшла: 21.11.2019
Стаття прийнята: 17.12.2019

Рябець Д. М. Державне регулювання сфери охорони здоров'я: принципи, механізм та інструменти. *Економічні горизонти*. 2018. № 4(7). С. 164–174. DOI: [10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757).

Анотація. *Мета дослідження.* Метою статті є дослідження принципів, механізмів та інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я, що формують підґрунтя для розроблення практичних рекомендацій з його удосконалення. *Методологія.* У дослідженні застосовані загальнонаукові методи, зокрема: теоретичне узагальнення – для визначення теоретичних основ і тенденцій змісту й складових принципів, механізму регулювання сфери охорони здоров'я; системного підходу – для узагальнення класифікації інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я; методи позитивного і нормативного аналізу – для вироблення рекомендацій з удосконалення механізму регулювання сфери охорони здоров'я. *Результати.* Обґрунтовано удосконалення механізму регулювання системи охорони здоров'я як головної складової конкурентоспроможності національної економіки та формуючого вектора якісного життя населення. Запропоновано розглядати з трьох складових механізмів: організаційно-адміністративного, соціально-економічного, інституційно-правового. До організаційно-адміністративного механізму запропоновано враховувати розроблення стратегії децентралізації управління і автономії закладів сфери охорони здоров'я, адже пов'язані із формуванням так званих спрямованих регульованих ринків, у поєднанні з моделями обов'язкового саморегулювання та децентралізації, що добавляються основними елементами акредитації, ліцензування та міжгалузевого співробітництва; взаємоузгодженість центральних і місцевих органів публічної влади та інших суб'єктів права у процесі виконання політики охорони здоров'я, визначаючи повноваження та взаємовідносини між суб'єктами. Соціально-економічний механізм обов'язково повинен включати удосконалення інструментів регулювання соціального страхування, розробка стратегії та політики медичної установи, визнання обсягів бюджетного фінансування та розвитку добровільного медичного страхування, вдосконалення системи надання платних медичних послуг, фінансових ресурсів на підготовку та перепідготовку кадрів, впровадження новітніх технологій у сфері охорони здоров'я; оцінка результатів із застосуванням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій (моніторинг); тісна взаємодія з пацієнтами та залучення до управління громадського контролю. Інституційно-правовий механізм визначає удосконалення законодавства про охорону здоров'я, що регулюють зміст та процес здійснення державно-правового регулювання охорони здоров'я (удосконалення при визначенні пріоритетності витрат державного бюджету, державного контролю, податкову

¹ Причорноморський науково-дослідний інститут економіки та інновацій, здобувач, ідентифікатор ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8540-1409>; e-mail: management@nuos.edu.ua; науковий керівник – І. О. Іртищева, д. е. н., професор.

систему, стандартів, митних тарифів,); розробка плану розвитку. Наведено принципи та інструменти державного регулювання сфери охорони здоров'я. Класифікація інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я поділяється на методи прямого та непрямого впливу. *Практичне значення.* Удосконалення механізмів державного регулювання сфери охорони здоров'я до сучасних умов господарювання. *Перспективи подальших досліджень.* Дослідження принципів державного регулювання сфери охорони здоров'я дають підстави до подальшого удосконалення інструментів, чому буде присвячено подальші розвідки автора.

Ключові слова: сфера охорони здоров'я, механізми, реформування, принципи, інструменти

Кількість джерел: 9; кількість таблиць: 0; кількість рисунків: 3; кількість формул: 0.

JEL Classification: I10, I11, I18.

State regulation of health care: principles, mechanism and tools

Dmytro M. Riabets¹

Received: 21 November 2019
Accepted: 17 December 2019

Riabets, D. M. (2018), "State regulation of health care: principles, mechanism and tools", *Economies' Horizons*, no. 4(7), pp. 164–174, doi: [https://doi.org/10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757).

Abstract. *The aim of the study.* The purpose of the article is to study the principles, mechanisms and tools of state regulation of health care, which form the basis for the development of practical recommendations for its improvement. *Methodology.* General scientific methods are used in the research, in particular: theoretical generalization – to determine the theoretical foundations and trends of the content and constituent principles, the mechanism of regulation of health care; system approach – to generalize the classification of instruments of state regulation of health care; methods of positive and normative analysis – to develop recommendations for improving the mechanism of regulation of health care. *Results.* The improvement of the mechanism of regulation of the health care system as the main component of the competitiveness of the national economy and the formative vector of quality of life of the population is substantiated. It is proposed to consider three components of mechanisms: organizational-administrative, socio-economic, institutional and legal. The organizational and administrative mechanism is proposed to take into account the development of a strategy for decentralization of management and autonomy of health care institutions, as they are associated with the formation of so-called targeted regulated markets, combined with models of mandatory self-regulation and decentralization. and intersectoral cooperation; coherence of central and local public authorities and other legal entities in the implementation of health policy, defining the powers and relationships between the entities. The socio-economic mechanism must include the improvement of social insurance regulation tools, development of strategy and policy of the medical institution, recognition of budget funding and development of voluntary health insurance, improvement of the system of paid medical services, financial resources for training and retraining, introduction of new technologies in the field of health care; evaluation of results with the use of modern information and communication technologies (monitoring); close interaction with patients and involvement in the management of public control. The institutional and legal mechanism determines the improvement of health care legislation governing the content and process of state and legal regulation of health care (improvement in determining the priority of state budget expenditures, state control, tax system, standards, customs tariffs,); development plan development. The principles and tools of state regulation of health care are presented. The classification of instruments of state regulation of health

¹ Black Sea Research Institute of Economics and Innovation; Applicant; ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8540-1409>; e-mail: management@nuos.edu.ua; Scientific Adviser – I. O. Iryshcheva, Doct. Ec. Sc., Professor.

care is divided into methods of direct and indirect influence. *Practical meaning.* Improving the mechanisms of state regulation of health care to modern economic conditions. *Prospects for further research.* Studies of the principles of state regulation of health care provide grounds for further improvement of the tools, which will be devoted to further research by the author.

Keywords: health care, mechanisms, reforms, principles, tools

Number of references: 9; number of tables: 0; number of figures: 3; number of formulas: 0.

1. Вступ.

Житлово-комунальне господарство є сьогодні в процесі реформування системи охорони здоров'я України все більшої уваги дослідниками приділяється процедурам управління і фінансування. Адже уряд країни витрачає значну частину ВВП на послуги охорони здоров'я, проте рівень ВВП на душу населення в Україні є нижчим, ніж у більшості європейських країн. При цьому більшості країнам вдається досягати досить хороших показників тривалості життя та смертності, маючи співставні витрати на охорону здоров'я. Тому важливу роль в організації та фінансуванні відіграє процес регулювання охорони здоров'я.

Складний процес реформування сфери охорони здоров'я не дав очікуваної ефективності, тому для розроблення нових рекомендацій щодо її удосконалення необхідно дослідити існуючі механізми та інструменти регулювання, при цьому співставити з принципами.

2. Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Дослідженню теоретичних основ регулювання сфери охорони здоров'я присвячені праці вчених-науковців, зокрема: В. Пашков (*Pashkov, 2006*), З. Гладун (*Hladun, 2007*), Ю. Бережна (*Berezhna, 2014*), Ю. Іванов і Ю. Бережна (*Ivanov and Berezhna, 2014*), Є. Кульгінський (*Kulginskii, 2015*), О. Краснова (*Krasnova, 2016*), І. Рожкова (*Rozhkova, 2016*), В. Шевчук (*Shevchuk, 2016*), О. Краснова та Т. Плужнікова (*Krasnova and Pluzhnikova, 2018*).

Однак трансформаційні процеси сфери охорони здоров'я постійно вимагають

подальших досліджень в напрямі удосконалення механізмів регулювання та інструментів їх реалізації.

3. Методи дослідження.

Методологічною основою і теоретичною основою дослідження є фундаментальні положення є теорії державного управління, інших гуманітарних і соціальних наук, а також наукові праці вітчизняних та зарубіжних вчених з питань теоретико-методологічного забезпечення державного регулювання розвитку сфери охорони здоров'я і функціонування механізмів державної підтримки розвитку сфери охорони здоров'я. Для досягнення поставленої в роботі мети були використані такі методи дослідження: теоретичне узагальнення – для визначення теоретичних основ і тенденцій змісту й складових принципів, механізму регулювання сфери охорони здоров'я; системного підходу – для узагальнення класифікації інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я; методи позитивного і нормативного аналізу – для вироблення рекомендацій з удосконалення механізму регулювання сфери охорони здоров'я.

4. Формулювання цілей дослідження.

Метою статті є дослідження принципів, механізмів та інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я, що формують підґрунтя для розроблення практичних рекомендацій з його удосконалення.

5. Виклад основних результатів та їх обґрунтування.

Для обґрунтування механізму регулювання сфери охорони здоров'я розгля-

немо основні принципи та їх вплив на якість життя населення, розкриваючи теоретичні підходи до визначення сутності поняття «регулювання».

Більшість науковців розглядають регулювання з правової точки зору, незазначена увага приділяється державному. Однак, якщо розглядати сферу охорону здоров'я, то формування філософії поняття «регулювання» буде здійснюватися на рівні держави, тобто будемо роздяти як «державне регулювання».

Необхідно погодитися з думкою, Є. Кульгінського, що «одним із аспектів управлінського застосування поняття «регулювання» є визначення ступеня централізації системи. З одного боку, центральний уряд може бути зацікавлений у збереженні повного контролю за системою, вимагаючи, щоб усі рішення, які приймаються в рамках системи, санкціонувалися центральною владою. З іншого боку, уряд може вдатися до децентралізації, делегувавши прийняття рішень більш низьким рівням системи» (*Kulginski, 2015*).

Натомість З. Гладун ширше трактує регулювання, а саме «у сфері охорони здоров'я населення державне регулювання передбачає встановлення загальних правил і порядку здійснення медичної діяльності, зокрема надання медичної допомоги, відповідальності за дотримання цих правил, включає вплив держави та її органів на діяльність органів і закладів охорони здоров'я. Воно повинно базуватися на легітимно визначеній стратегії суспільного розвитку, державних медичних програмах, медичних стандартах та механізмі обов'язкового їх виконання, державному контролі та адміністративно-правовому примусі» (*Hladun, 2007*).

Розглянемо основні принципи регулювання охорони здоров'я та їх вплив на якість життя населення (рис. 1). Основні принципи (гарантований пакет послуг, що доступний кожному громадянину; дотримання національних стандартів якості та професіоналізму; взаємоповага пацієнтів

та медичних працівників; співпраця різних секторів економіки, служб, організацій в інтересах пацієнтів, громад та населення (міжсекторальна взаємодія); співвідношення ціна-якість та найбільш ефективно, справедливе та стійке використання обмежених ресурсів; багатоканальність економіки охорони здоров'я і багатоканальність її фінансування, поєднання державних гарантій з демонополізацією та заохоченням підприємництва і конкуренції; підзвітність громадам і пацієнтам) охорони здоров'я сформують соціальні цінності – покращать якість життя населення. В. Шевчук у якості основних принципів формування механізму реалізації державної політики у сфері інноваційного розвитку системи охорони здоров'я відповідно до методології управління за результатами розглядає:

- орієнтація на споживача і впровадження елементів конкурентних відносин;
- системний підхід і постійне поліпшення процесів, продуктів, послуг;
- удосконалення інструментів управління та контролю;
- лідерство і залучення працівників;
- створення інформаційного середовища і технологій для реалізації управлінських рішень;
- відповідність принципам програмно-цільового управління, принципам і вимогам проектного управління;
- використання інструментів стратегічного і операційного планування, логістики (взаємовигідні відносини з постачальниками);
- підвищення якості фінансового управління в сфері охорони здоров'я;
- становлення вимірних результатів двох типів:
 - 1) ті, що характеризують задоволення вимог зовнішніх споживачів;
 - 2) ті, що характеризують обсяги і якість надання медичної допомоги;
- підвищення мотивації керівників щодо оптимізації чисельності працівників та скорочення витратна їх діяльність» (*Shevchuk, 2016*).

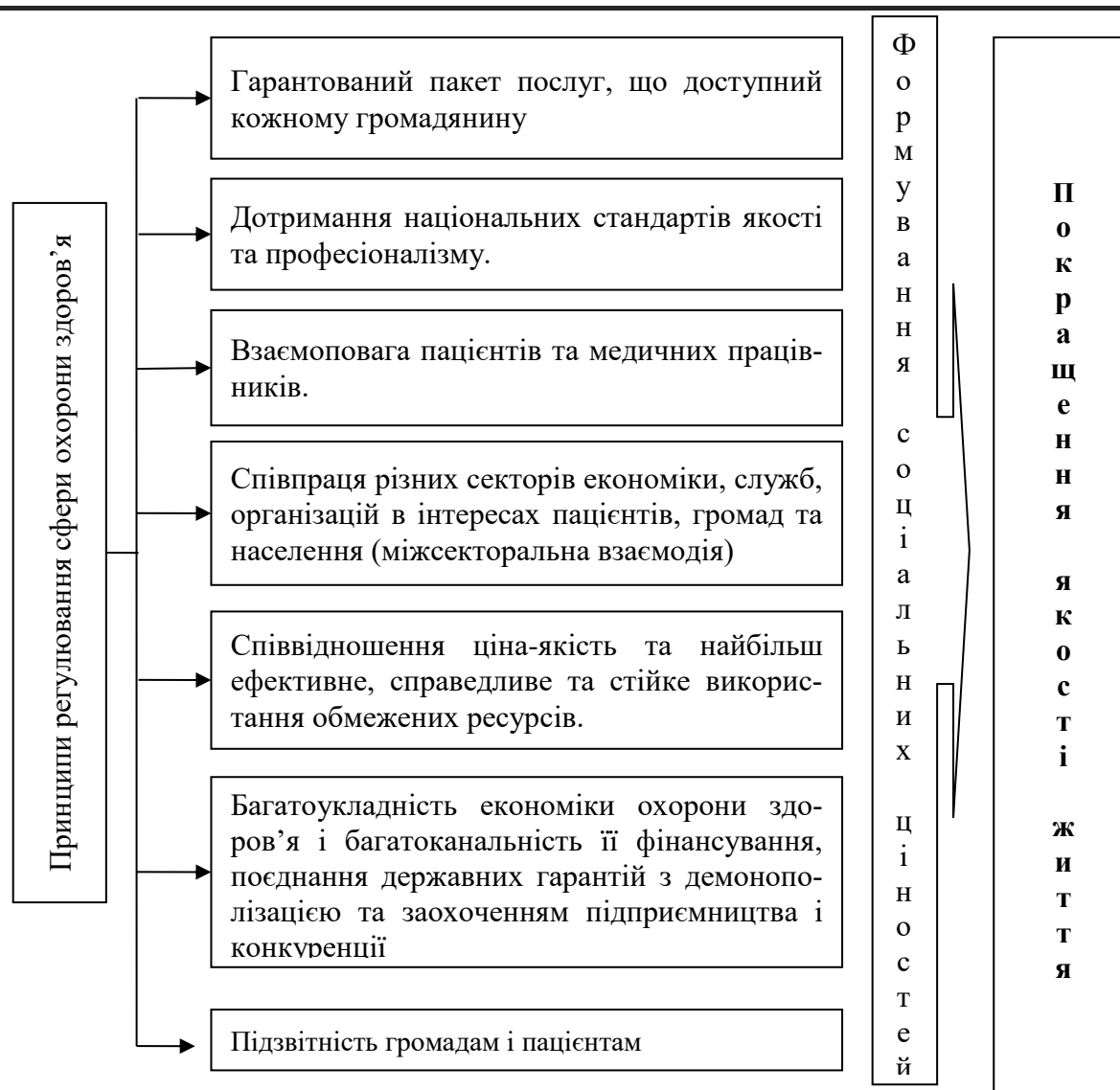

Рис. 1. Вплив принципів регулювання охорони здоров'я на якість життя населення
Джерело: згруповано автором.

Важливою складовою в регулюванні сфери охорони здоров'я є побудова його ефективного механізму. Як зазначають О. Краснова та Т. Плужнікова «основними цілями механізму державного регулювання сфери охорони здоров'я є:

- забезпечення громадян якісними медичними послугами;
- забезпечення гарантованої державою безкоштовною допомогою;
- забезпечення фінансовими ресурсами;
- забезпечення новітніми технологіями;
- удосконалювання системи органі-

зації та керування охороною здоров'я;

- підвищення кваліфікації кадрів;
- профілактична діяльність;
- забезпечення удосконаленою правовою системою;
- створення конкуренції на медичному ринку;
- пристосування існуючої сфери охорони здоров'я до умов, що змінюються» (Krasnova and Pluzhnikova, 2018).

В. Пашков визначив, «що основою політики розвитку вітчизняної галузі охорони здоров'я має бути необхідність створення перспективного законодавства та нормативно-правового забезпечення охो-

рони здоров'я населення. Необхідність змістовної узгодженості нормативно-правових актів передбачає також і певну єдність їх методологічної бази, аксіологічної спрямованості. Беззаперечними чинниками у цьому контексті мають стати забезпечення національних економічних інтересів, національної економічної безпеки, забезпечення здоров'я нації тощо. Зазначені чинники мають універсальний характер, проте зрозуміло, що реалізація політики в галузі охорони здоров'я передбачає не лише власні види, але й спільні для них чинники» (*Pashkov, 2006*).

Вітчизняні науковці розглядають механізм державного регулювання окремо на економічному, фінансовому, соціальному, правовому, мотиваційному, інституційному, адміністративному, господарському рівнях, а тому він не передбачає системності.

Так, З. Гладун зазначає, «що у сфері охорони здоров'я державно-правове регулювання спрямоване на створення сприятливих організаційних і фінансових умов діяльності закладів охорони здоров'я. Його висхідною позицією є визнання основних ланок системи – медичних і фармацевтичних закладів, – самостійними і рівноправними учасниками відносин на ринку медичної допомоги та медичних послуг. Таке регулювання не передбачає державного втручання в їх організаційну і професійну діяльність, крім випадків, прямо передбачених законом» (*Hladun, 2007*).

О. Краснова при розгляданні теоретичних підходів до визначення сутності державного регулювання сфери охорони здоров'я обґрунтувала, що держава повинна контролювати, щоб економічні перетворення в галузі охорони здоров'я мали соціальну спрямованість. Механізм державного регулювання сфери охорони здоров'я повинен містити вбудовані соціальні методи та інструменти, а саме: державні соціальні програми та гарантії, соціальне страхування, надання інформації в вигляді

проведення семінарів та консультацій, залучення громадян до участі в управлінні галуззю, взаємні зобов'язання між виробниками та споживачами медичних послуг, соціальна адаптація та реабілітація, соціальний розвиток (*Krasnova, 2016*).

І. Рожкова при побудові наукової доповіді з державного регулювання розвитку ринкових механізмів у системі охорони здоров'я України довела, що «перехід охорони здоров'я на ринкові відносини передбачає так і змінив господарському механізмі галузі.

1. Зміну організаційно-правового статусу медичних закладів – перетворення їх на самостійні юридичні особи з широкими повноваженнями.

2. Зміну форми власності багатьох лікувально-профілактичних закладів, формування великого сектора комерційної охорони здоров'я.

3. Зміну характеру відносин між суб'єктами охорони здоров'я, які з переважно соціальних і адміністративних усе більше перетворюються на громадянсько-правові, що базуються на економічних інтересах.

4. Перехід від фінансування медичних закладів на фінансування надання медичної допомоги. Це передбачає не встановлення нормативів витрат на утримання тих чи інших служб у розрахунку на певну чисельність населення, а визначення нормативів витрат на лікування певних видів захворювань. Відповідно основним завданням управління стає визначення витрат на охорону здоров'я виходячи з рівня захворюваності.

5. Зміну принципу фінансових рахунків – не фінансування витрат, а купівля платником послуг медичних закладів.

6. Зміну потоків фінансових коштів, які спрямовуються в охорону здоров'я, – поряд з фінансуванням із зібраних воедино податків відрізних платників (в бюджеті), яке залишається, розширюється сфера фінансування охорони здоров'я безпосеред-

ньо платниками податків як через відрахування на обов'язкове медичне страхування (коли воно буде запроваджено), такі шляхом добровільного страхування й прямої оплати медичної допомоги.

7. Децентралізацію фінансування – зростання ролі місцевих бюджетів і зниження ролі національного.

8. Збільшення кількості джерел фінансування – замість фактично одного джерела (держбюджет) їх стає багато (страхові внески, благодійні пожертви тощо)» (Rozhkova, 2016).

Погоджуємося з думкою Бережної Ю.В., що «концепцію державного регулювання сфери охорони здоров'я в Україні, яка описує його мету та завдання, особливістю якої є визначення його напрямів і базування на застосуванні кластерного підходу, тобто з використанням інструментарію державного регулювання, що забезпечує функціонування національного кластера охорони здоров'я шляхом стимулювання взаємодії його учасників – суб'єктів господарювання на взаємопов'язаних ринках сфери охорони здоров'я як основи для досягнення очікуваних результатів державного регулювання. Забезпечення національної безпеки у сфері охорони здоров'я потребує вдосконалення інструментарію державного регулювання сфери охорони здоров'я з урахуванням необхідності забезпечення функціонування національного кластера охорони здоров'я з метою реалізації потенціалу сфери охорони здоров'я та сталого розвитку соціально-економічних відносин на всіх взаємопов'язаних ринках цієї сфери» (Berezhna, 2014).

На нашу думку, існує необхідність узагальнені й удосконаленні механізмів удосконалення регулювання сфери охорони здоров'я. Пропонуємо розглядати з трьох складових механізмів: організаційно-адміністративного, соціально-економічного, інституційно-правового

(рис. 2). До організаційно-адміністративного механізму запропоновано враховувати розроблення стратегії децентралізації управління сферою охорони здоров'я і автономії закладів охорони здоров'я, пов'язаної із формуванням так званих планових регульованих ринків, у поєднанні з моделями децентралізації та обов'язкового саморегулювання, які доповнюються основними елементами акредитації, ліцензування та міжгалузевого співробітництва; взаємоузгодженість центральних і місцевих органів державної влади, місцевого самоврядування та інших суб'єктів права, задіяних у процесі реалізації політики охорони здоров'я, а також їх повноважень та відносин між собою та іншими суб'єктами.

Як зазначають О. Краснова та Т. Плужнікова «головним напрямками держави в регулюванні сфери охорони здоров'я має бути вдосконалення наявної системи забезпечення фінансовими ресурсами галузі та пошук нових джерел фінансування, у вигляді добровільного медичного страхування та лікарняних кас. Залучення додаткових джерел фінансування медичної галузі сприятиме розвитку системи медичного страхування» (Krasnova and Pluzhnikova, 2018).

Тому, соціально-економічний механізм обов'язково повинен включати удосконалення інструментів регулювання соціального страхування, розробка стратегії та політики медичної установи, визнання обсягів бюджетного фінансування та розвитку добровільного медичного страхування, вдосконалення системи надання платних медичних послуг, підготовка кадрів, впровадження нових технологій у сфері охорони здоров'я; оцінка результатів із застосуванням сучасних інформаційних і комунікаційних технологій; співпраця з пацієнтами та залучення до управління представників громадянського суспільства.

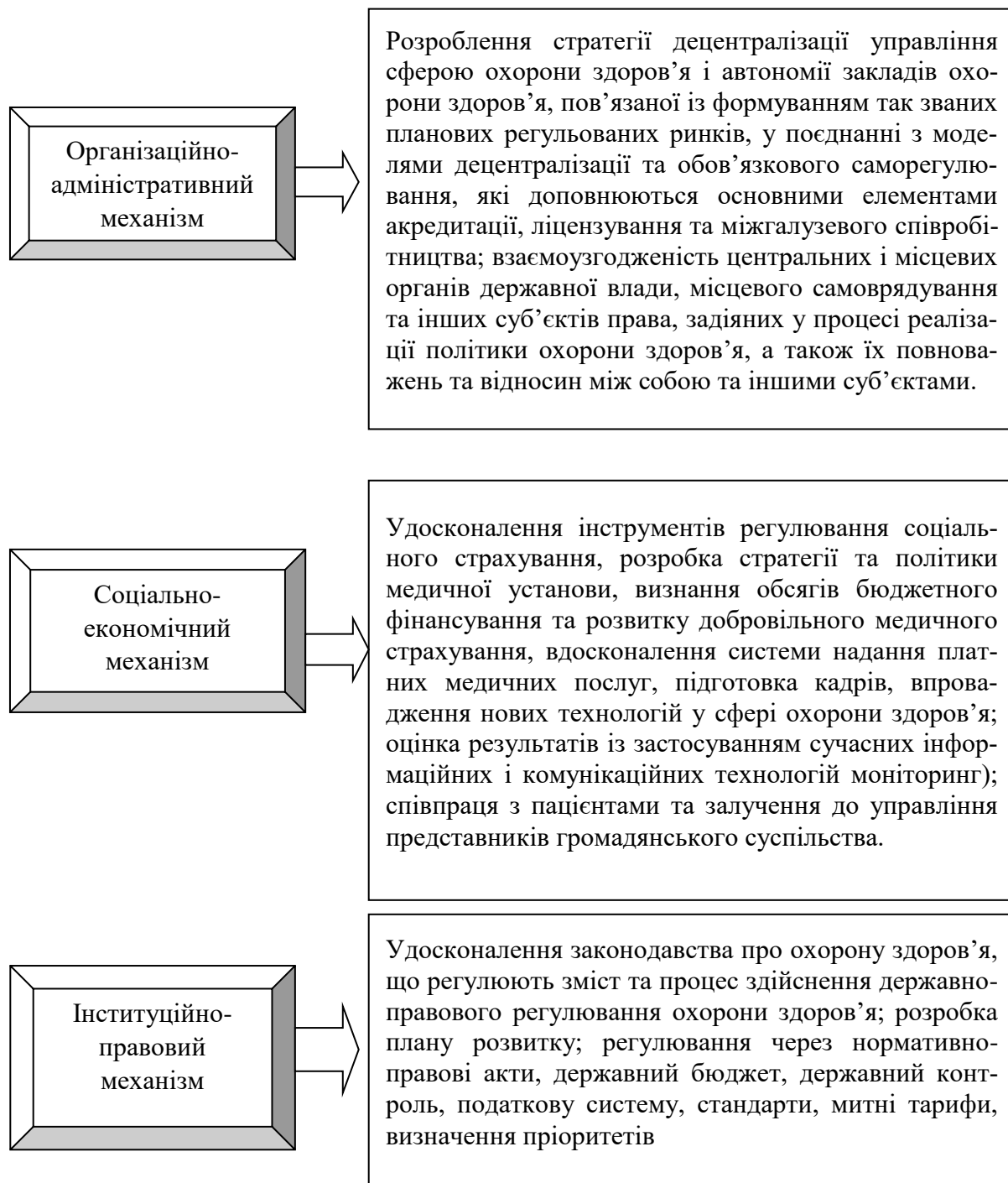

Рис. 2. Механізми удосконалення регулювання сфери охорони здоров'я
 Джерело: удосконалено автором.

Обов'язково при розробці соціально-економічного механізму В. Шевчук визначив необхідність застосування інструментів моніторингу. «У принципово нових умовах розвитку суспільства управління системою охорони здоров'я має відповідати не лише новій парадигмі інноваційного розвитку охорони здоров'я в рамках застосування сучасних управлінських техноло-

гій, а й новим принципам організації охорони здоров'я населення: міжсекторальному підходу до охорони здоров'я, відповідальності держави за демографічну безпеку нації, відповідальності і зацікавленості громадян у зміцненні власного здоров'я, пріоритетам профілактичних заходів та первинної медико-санітарної допомоги. Державне регулювання інноваційним роз-

витком охорони здоров'я має включати моніторинг ресурсів охорони здоров'я та результатів діяльності системи охорони здоров'я, регулювання в рамках систем «централізація – децентралізація», «державне регулювання та самоврядування», «державні та ринкові механізми, методи та інструменти регулювання», «відомча, державна та приватна системи охорони здоров'я», «міжсекторальна взаємодія системи охорони здоров'я громадян» (Shevchuk, 2016).

Інституційно-правовий механізм визначає удосконалення законодавства про охорону здоров'я, що регулюють зміст та процес здійснення державно-правового регулювання охорони здоров'я; розробка плану розвитку; регулювання через нормативно-правові акти, державний бюджет, державний контроль, податкову систему, стандарти, митні тарифи, визначення пріоритетів.

Ю. Іванов та Ю. Бережна зазначили, що «результати аналізу інструментарію державного регулювання сфери охорони здоров'я в Україні свідчать про його фрагментарний характер, чим обумовлена потреба у його вдосконаленні, адже не забез-

печується комплексне державне регулювання всіх взаємопов'язаних ринків сфери охорони здоров'я, що значно ускладнює процес формування ринкових відносин та знижує ефективність реформ у сфері охорони здоров'я» (Ivanov and Berezhna, 2014).

Інструментарій державного регулювання сфери охорони здоров'я розглядаємо як цілісність методів та принципів, поетапністю яких є взаємовигідність суб'єктів господарювання з ціллю кількісного та якісного впливу на задоволення медичних потреб суспільства та сталий розвиток діяльності у сфері. Використання інструментів має бути направлено на підвищення ефективності функціонування й конкурентоспроможності, типізованими критеріями якої має бути доступність медичної допомоги, рівень та якість медичного обслуговування, максимальне використання усіх ресурсів, оптимізація процесу менеджменту завдяки удосконаленню принципів, підходів та функцій управління. Класифікація інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я наведена на рис. 3.

Рис. 3. Класифікація інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я

Джерело: згруповано автором.

Як видно з рисунку, класифікація інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я поділяється на методи прямого та непрямого впливу. До методів прямого впливу належать адміністративні (ліцензування; акредитація та реєстрація; стандартизація) та економічні (здійснення державних видатків). При регулюванні сфери охорони здоров'я методи непрямого впливу (захист прав інтелектуальної власності шляхом патентування об'єктів інтелектуальної власності) не використовуються.

Отже обґрунтовано удосконалення механізму регулювання системи охорони здоров'я як головної складової конкурентоспроможності національної економіки та формуючого вектора якісного життя населення. Наведено принципи та інструменти державного регулювання сфери охорони здоров'я.

6. Висновки.

Обґрунтовано удосконалення механізму регулювання системи охорони здоров'я як головної складової конкурентоспроможності національної економіки та формуючого вектора якісного життя населення. Запропоновано розглядати з трьох складових механізмів: організаційно-адміністративного, соціально-економічного, інституційно-правового. До організаційно-адміністративного механізму запропоновано враховувати розроблення стратегії децентралізації управління і автономії закладів сфери охорони здоров'я, адже пов'язані із формуванням так званих спрямованих регульованих ринків, у поєднанні з моделями обов'язкового саморегулювання та децентралізації, що добавляються основними елементами акредитації,

ліцензування та міжгалузевого співробітництва; взаємоузгодженість центральних і місцевих органів публічної влади та інших суб'єктів права у процесі виконання політики охорони здоров'я, визначаючи повноваження та взаємовідносини між суб'єктами.

Соціально-економічний механізм обов'язково повинен включати удосконалення інструментів регулювання соціального страхування, розробка стратегії та політики медичної установи, визнання обсягів бюджетного фінансування та розвитку добровільного медичного страхування, вдосконалення системи надання платних медичних послуг, фінансових ресурсів на підготовку та перепідготовку кадрів, впровадження новітніх технологій у сфері охорони здоров'я; оцінка результатів із застосуванням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій (моніторинг); тісна взаємодія з пацієнтами та залучення до управління громадського контролю.

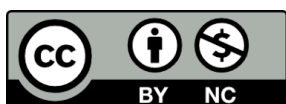
Інституційно-правовий механізм визначає удосконалення законодавства про охорону здоров'я, що регулюють зміст та процес здійснення державно-правового регулювання охорони здоров'я (удосконалення при визначенні пріоритетності витрат державного бюджету, державного контролю, податкову систему, стандартів, митних тарифів,); розробка плану розвитку.

Наведено принципи та інструменти державного регулювання сфери охорони здоров'я. Класифікація інструментів державного регулювання сфери охорони здоров'я поділяється на методи прямого та непрямого впливу.

References

- Berezhna, Yu. V. (2014), "Conception of state regulation in the public health sector of Ukraine", *Busines Inform*, vol. 11, pp. 166-170.
- Hladun, Z. S. (2007), "Conceptual principles of state and legal regulation of relations in the field of public health", *Medychne pravo Ukrainy: problemy stanovlennia ta rozvytku* [Medical law of Ukraine: problems of formation and development], Materialy I Vseukrainskoi naukovo-praktychnoi konferentsii [Proceedings of the I Ukrainian scientific and practical conference], Lviv, Ukraine, April 19-20, 2007, pp. 73-79.

- Ivanov, Yu. B. and Berezhna, Yu. V. (2014), "Tools for state regulation of health care in Ukraine", *Economy and region*, vol. 4, pp. 101–106.
- Krasnova, O. I. (2016), "Theoretical approaches to definition of essence of state regulation of health sphere of protection", *Investytsiyyi: praktyka ta dosvid*, vol. 8, pp. 58–62.
- Krasnova, O. I. and Pluzhnikova, T. V. (2018), "Peculiarities of the state regulation mechanism of health", *Investytsiyyi: praktyka ta dosvid*, vol. 7, pp. 46–48.
- Kulginskii, E. (2015), "Mechanisms of decentralization of public administration of the health care system: European experience", *Public administration and local self-government*, vol. 2(25), pp. 146–160.
- Pashkov, V. (2006), "State regulation of health care", *Pharmaceutics and pharmacy*, vol. 26(547), available at: <https://www.apteka.ua/article/3256> (Accessed 11 November 2018).
- Rozhkova, I. V. (2016), "State regulation of market mechanisms development in the health care system in Ukraine", available at: <http://academy.gov.ua/ej/ej2/txts/galuz/05rivozu.pdf> (Accessed 11 November 2018).
- Shevchuk, V. V. (2016), "Approaches to the implementation of mechanisms of state regulation of innovative development of the health care system of Ukraine", *Naukovi pratsi. Derzhavne upravlinnia*, vol. 223, issue 235, pp. 128–132, available at: <http://journals.urau.ua/index.php/2311-1666/article/viewFile/28278/25203> (Accessed 11 November 2018).

Цей твір ліцензовано на умовах Ліцензії Creative Commons «Із Зазначенням Авторства — Некомерційна 4.0 Міжнародна» (CC BY-NC 4.0).
This is an open access journal and all published articles are licensed under a Creative Commons "Attribution-NonCommercial 4.0 International" (CC BY-NC 4.0).